

Folketingets Retsudvalg holdt en høring, og det var netop budskabet herfra. Budskabet var: Vi har bander i Danmark; nogle af dem er meget løst sammensat, hvor bandemedlemmerne ikke engang rigtig selv opfatter sig som værende medlemmer af en bande, andre er meget fasttømrede med optagelsesritualer, og det er typisk sådan nogen som rockerne. Men det er fælles for dem alle sammen, at når unge mennesker først er havnet i kriminalitet og er kommet ind i banderne, giver vi dem meget dårlige chancer for at finde en vej ud igen.

Derfor vil jeg gerne understrege, at selv om Socialdemokraterne støtter op om ændringsforslagene og om bandepakken, som den ligger – ud over den her strafskærpelse øger den jo også politiets beføjelser og berører en række andre områder – er vi altså meget skuffede over, at regeringen og Dansk Folkeparti gang på gang nægter at tage debatten om det forebyggende, om det resocialiserende og om det, der er behov for i lokalsamfundene for at få de væbnede konflikter bragt til ophør, og om det, der skal til, for at vi i virkeligheden får gaderne tilbage, så borgerne igen kan føle sig trygge. Det er illusorisk at tro, at regeringens politik alene gør det. Det gør den langtfra.

Kl. 16:16

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Morten Østergaard som ordfører.

Kl. 16:16

(Ordfører)

Morten Østergaard (RV):

Nu er det jo en tredje behandling, så jeg skal undlade at gentage den kritik, der er, af det her forslag og troen på, at det løser den verserende bandekonflikt, men bare tilslutte mig det sidste, den socialdemokratiske ordfører sagde, nemlig at man formentlig ville gøre noget langt mere effektivt imod bandekonflikten, hvis man i stedet for at vedtage det her vedtog oppositionens beslutningsforslag om en indsats, der rækker langt ud over straffeloven og handler om at komme banderne til livs og stoppe rekrutteringen. Derfor er det også lidt paradoksalt, at det her forslag har fået bandekriminalitet som overskrift. For det, som kalder mig på talerstolen her, er jo snarere den noget besynderlige proces, der har ført frem til, at det her lovforslag vil blive husket for, at man her brød med en temmelig lang dansk retstradition for at overlade strafudmåling til domstolene frem for at arbejde med såkaldte minimumsstraffe, hvor det er Folketinget, der for-

udskikker enhver tænkelig sammenhæng i forbindelse med en konkret straffelovovertrædelse og fastsætter en nedre grænse for straffen. Det har vi i dag kun et par steder, bl.a. ved mord eller drab, og det er undtagelsen fra hovedreglen, som er, at man ellers laver strafferammer, og så tager domstolene alle forhold i betragtning og udmåler straffen.

Alt det, vi hører foregår på gadeplan netop nu – væbnede opgør, hvor man skyder ind gennem ruder på cafeer, skyder mod biler osv. – er omfattet af en strafferamme, der går langt ud over den minimumsstraf, vi taler om her i dag. Det kan i forvejen og med fuld rimelighed straffes hårdt. Overtrædelse af våbenloven kan straffes med helt op til 6 års fængsel. Det bliver så hævet med forslaget her, og det kan såmænd være udmærket.

Men det, der er sket med det her med minimumsstraffe, er noget andet. Det er, når det politiske miljø går i selvsving. Jeg vover den påstand, at selv om et flertal i Folketinget om et øjeblik vil vedtage at indføre minimumsstraffe for våbenlovovertrædelser, så er der ikke flertal for det i Folketinget, og det er jo det, der er det paradoksale; der er ikke 90 mennesker i Folketinget, der støtter forslaget, selv om det bliver vedtaget. For regeringen har i årevis sagt nej til Dansk Folkeparti, der ønskede minimumsstraffe. Dansk Folkeparti er sådan set det eneste parti, der vedvarende har fastholdt synspunktet. Så opstod der en ekstraordinær situation med en verserende bandekrig, og det førte så til, at SF's formand, hr. Villy Søvndal, annoncerede – bevidst eller ubevidst, det står lidt uklart – at SF også vil gå ind for minimumsstraffe nu. Det giver sådan set stadig ikke noget flertal i Folketinget, men logikken på det her område er jo, at så er man nødt til at være med, om jeg så må sige, og det gjorde, at Socialdemokraterne, Venstre og Konservative meldte sig ind i selskabet for ikke at blive efterladt på perronen, når nu hr. Peter Skaarup og hr. Villy Søvndal var hårde over for bandekriminalitet. Og det er jo altså besynderligt, at man, stik imod hvad man har af traditioner, stik imod hvad man har af viden om, hvad der virker, tilslutter sig et forslag, ikke fordi man tror, det virker – så havde man formentlig selv foreslået det tidligere eller støttet det det antal af gange, hvor Dansk Folkeparti, skal det siges til deres ære, har fremsat forslaget – men man støtter det alligevel.

Så har jeg forstået, at det for nogle partier – det var vist især SF – var afgørende, at det blev